Ως Δαμέ
15 February at 07:15 ·

Ευχαριστούμε τον κόσμο που στήριξε το κάλεσμα της Κυριακής στο Πάρκο Κολοκάση, ένα χρόνο μετά τις 13/2/21. Ευχαριστούμε τον Julio και τα Αερικά της 13ης που συμμετείχαν στην εκδήλωση με τις μουσικές τους, αλλά και την Αναστασία για το μήνυμα που μας έστειλε. Ακολουθεί το κείμενο που διαβάστηκε.

Ως Δαμέ αρχικά ήταν το όνομα μιας διαδήλωσης, καλεσμένης από ένα διευρυμένο σχήμα ομάδων και συνελεύσεων, ο κεντρικός κορμός των οποίων αποτέλεσαν μετά το ομώνυμο συντονιστικό. Η διαδήλωση Ως Δαμέ που καλέστηκε στις 13/2/21 δεν ήταν κεραυνός εν αιθρία αλλά το αποτέλεσμα αγώνων των προηγούμενων δώδεκα, περίπου, μηνών, ξεκινώντας από το τέλος Φλεβάρη 2020. Οι διαδηλώσεις στη Λήδρας τον Φλεβάρη και τον Μάρτη ενάντια στο κλείσιμο των οδοφραγμάτων, οι αντιρατσιστικές πορείες τον Μάιο και τον Ιούνιο, ένα μέρος των διαδηλώσεων και παρεμβάσεων για τα χρυσά διαβατήρια τον Οκτώβριο αλλά και μια μικρή πορεία που έσπασε την απαγόρευση διαδηλώσεων τον Νοέμβριο ήταν οι πρόδρομοι του Ως Δαμέ. Οι επιτυχίες και οι αποτυχίες αυτών των κινήσεων, και όσα μάθαμε από αυτές, ήταν σημαντικά συστατικά των όσων έγιναν μετέπειτα από το συντονιστικό Ως Δαμέ.

Στις 13 Φλεβάρη, εν μέσω lockdown και απαγόρευσης διαδηλώσεων, καλέσαμε πορεία από το Πάρκο Κολοκάση. Οι κεντρικοί άξονες ήταν η εναντίωση στη διαφθορά και τον αυταρχισμό στη διαχείριση της πανδημίας, ενώ μπήκαν 5 αιτήματα:
1. Επενδύσεις για τη δημόσια υγεία και παιδεία, όχι για την αστυνομία & τα εξοπλιστικά προγράμματα.
2. Τέλος στη διαχείριση της πανδημίας με όρους καταστολής, με παράλληλη διασφάλιση της προστασίας των ευάλωτων ομάδων
3. Άμεσα μέτρα στήριξης εργαζομένων και ανέργων, ντόπιων, μεταναστριών και αιτητών ασύλου που επηρεάζονται από την πανδημία.
4. Τέλος στον πόλεμο εναντίον του πολιτισμού και του ερασιτεχνικού αθλητισμού.
5. Τέλος στην απαγόρευση διαδηλώσεων.

13 Φλεβάρη 2021. Ένα ηλιόλουστο Σάββατο. Ακούμε για έντονη παρουσία αστυνομίας στην περιοχή. Απαγορεύουν στην Θ9 να προσεγγίσει το πάρκο. Η προσυγκέντρωση μας φτάνει νωρίς, την ώρα που φοράνε τον εξοπλισμό οι διμοιρίες στο πάρκινγκ απέναντι. Για κάποια λεπτά μαζεύεται κόσμος στο Πάρκο ενώ παράλληλα στενεύει ο κλοιός της αστυνομίας. Είμαστε κάποιες εκατοντάδες όταν δίνεται η εντολή να διαλυθούμε από την ντουντούκα. 15 λεπτά διορία. Στα 15 λεπτά ξεκινάμε πορεία, οι μπάτσοι κλείνουν όλους τους δρόμους και τρόπους διαφυγής...

Το τι ακολούθησε είναι γνωστό. Εκείνη τη μέρα είδαμε ξεκάθαρα δύο κόσμους σε σύγκρουση. Τον κόσμο του κράτους, των μπάτσων, της καταπίεσης. Τον κόσμο της αλληλεγγύης, της αντίστασης, της συλλογικής ζωής. Τους επόμενους δύο περίπου μήνες είδαμε ένα πολύμορφο και πολύχρωμο κοινωνικό κίνημα να γεμίζει τους δρόμους και να καθορίζει σε πολλές περιπτώσεις τον δημόσιο διάλογο με τα ζητήματα που άνοιγε, συγκεκριμένα τη διαχείριση της πανδημίας, το κυπριακό, το μεταναστευτικό, την έμφυλη βία, τα περιβαλλοντικά. Ήταν εντυπωσιακό πως έμπαιναν τα ζητήματα και τα αιτήματα, και πώς συνδέονταν μέσα από έναν αγώνα που ξεκίνησε με αφορμή την αφόρητη κατάσταση που δημιουργούσε το αυταρχικό lockdown. Εντυπωσιακό ήταν επίσης το πώς διαφορετικά υποκείμενα συνυπήρξαν και συνεργάστηκαν μέσα σε αυτά τα πλαίσια, δημιουργώντας ένα ενιαίο μα πάντα πολύμορφο μπλοκ μέσα στην κοινωνία.

Φυσικά τα κοινωνικά κινήματα κινούνται σαν κύματα: από την άμπωτη στην παλίρροια και πίσω. Η φορτούνα του Ως Δαμέ σταδιακά υποχώρησε, για διάφορους λόγους. Λίγο η κούραση, λίγο η επαναφορά διαφόρων ελευθεριών μετά την άρση της καραντίνας, λίγο τα όρια των οργανωτικών μας δυνατοτήτων, λίγο η έλλειψη πείρας, δεν καταφέραμε να κρατήσουμε ζωντανή την αρχική δυναμική. Παράλληλα, με το πρόγραμμα εμβολιασμού η κυβέρνηση πέρασε σε μια επικοινωνιακή αντεπίθεση, δημιουργώντας με επιτυχία μια νέα εθνική ενότητα γύρω από το ζήτημα των εμβολίων. Αυτό φάνηκε ιδιαίτερα τον περασμένο Δεκέμβριο, όπου αρκετοί και αρκετές φίλοι και συντρόφισσες αντιμετώπισαν με καχυποψία τη διαδήλωση που οργανώσαμε προσπαθώντας να αντεπεξέλθουμε στις νέες συνθήκες και τον συνεχιζόμενο αυταρχισμό στη διαχείριση της πανδημίας αλλά και του συνόλου των κοινωνικών προβλημάτων.

Σήμερα, έναν χρόνο μετά την πρώτη διαδήλωση Ως Δαμέ το πολιτικό τοπίο δεν έχει αλλάξει ιδιαίτερα. Μάλιστα, η κυβέρνηση κατάφερε να ξεπεράσει την μαζική κοινωνική οργή που εκφράστηκε πέρσι. Μπορεί να μην νιώθουμε την ελπίδα που νιώσαμε πέρσι τον Φλεβάρη, αλλά οι αγώνες, εκ των πραγμάτων, συνεχίζονται. Είτε συλλογικά για κάτι καλύτερο, είτε ατομικά σαν μάχη επιβίωσης. Οι καιροί μας είναι ζόρικοι. Αν θέλουμε να τα βγάλουμε πέρα θα πρέπει να ξανασηκώσουμε κεφάλι, να ζυγίσουμε τις νίκες και τις ήττες μας και να προχωρήσουμε. Όχι από νοσταλγία για τους αγώνες που πέρασαν, αλλά σαν υπόσχεση για το μέλλον.

Οι περσινές διαδηλώσεις ήταν μια όμορφη και μαχητική στιγμή στην χώρα του "this is cyprus", του "κρύψε να περάσουμε". Ψάχνουμε τους τρόπους να εδραιωθεί μια κοινότητα αγώνα που να μπορεί να αντιστέκεται στον ζόφο που ζούμε και να διεκδικεί τη ζωή που θέλουμε, τη ζωή που μας αξίζει. Θα χρησιμοποιήσουμε την εμπειρία του 2021 για να είμαστε καταλληλότερα προετοιμασμένοι για τους επόμενους αγώνες. Η ανάσα ριζοσπαστικοποίησης που είχε δώσει το Ως Δαμέ στην κυπριακή κοινωνία, ας γίνει ένα χρήσιμο μάθημα για αυτά που έρχονται.

Το κύμα υποχωρεί μόνο προσωρινά.
Οι αγώνες συνεχίζονται.

